

O palmă de Pământ

Nu știu la alții cum e, și, de fapt, nici nu prea mă interesează! Dar când e vorba de neamul meu, știu precis care e socoteala, fiindcă am trăit cu el și știu ce simte. Românul are un fel de-a fi, care îl caracterizează. Dacă nu are el măcar o palmă de pământ al lui, nu se simte om pe lume! Să aibă el, acolo, unde să-și facă un cuib de casă! O căsuță cât de mică, măcar și cât o covercă, dar să știe că e a lui, că are un acoperiș deasupra capului. Să zică el: mă duc la mine-acasă, intru pe poarta mea, sunt stăpân la mine-n bățatură. Să stea el să-și odihnească oscioarele măcar un piculeț pe prispa casei, iar copilașii să se gudure pe lângă el, ca puii pe lângă cloșcă. Să-i driguie copiii picioarele desculțe și bătătorite ca poteca din delniță, să se zbenguie pe genunchii lui munciți, tari ca niște pietroaie.

Să spună el, românul: intru-n cuibușorul meu, unde fac ce vreau, pot să râd sau să plâng, dar să nu mă știe nici vântul nici pământul! Să am ușa mea de la casă, pe care eu o încui, eu o descui, și nu dau la nimeni socoteală! Să mă uit la Cer din bățaturica mea și să zic: Mulțumesc, Doamne, pentru palma mea de pământ, și pentru peticul meu de Cer care-mi stă deasupra capului! Să aibă el, românul, brazda lui de pământ și la câmp; pământiorul lui pe care să-l are toamna, după culesul porumbului, cum e datina. Și pe el să semene grăușorul, să aibă de unde să pună pe masă pâinea cât roata carului, scoasă din țest; pe care să o frângă pe genunchii colțuroși ca făcuți din fier călit, bătut cu ciocanul, pe nicovală; să rupă câte-un codru de azimă din care ies aburii mirosind a viață și a Dumnezeu și să dea la copiii care stau așteamătu pe lângă focul din vatră!

Să-i sară inima-n piept, de omenie și de bucurie, că are rostul lui pe lume, că are unde să iasă cu curaj și cu socoteală la câmp, în răsăritul soarelui; să-și dea jos din căruță prășitoarea, la care să înhame caii și să le zică părintește: Diii!... Hai cu tata!... Iar în urma lui să rămână prionite de-un țaruș înfipt bine în pământ, vacuța și căprița, aduse și ele să pască, în capul locului, iarbă sănătoasă, spălată de ploaie și de rouă; să le atârne, pe seară, ugerile grele, pline cu lapte pentru toți ai casei. Exista în tradiția neamului românesc, ca băiatul care se pregătea de însurătoare să aibă loc de casă, pe care să-și ridice cuibușorul lui, la care să-i sară în ajutor rudele, prietenii, vecinii. Să aibă unde sta împreună cu cea aleasă să-i fie soție. Și fata căreia îi venea timpul să se mărite respecta tradiția.

Trebuia să aibă zestre făcută de părinți și de mâinile ei, pentru a împodobi casa în care va sta

împreună cu bărbatul hărăzit de soartă. Să aibă unde să-și crească copilașii. Și dacă va fi nevoie, să aibă grijă de părinți și de bunici, când ajung la vârstele neputinței. Am sărit un pic înapoi, peste timp, și parcă s-au petrecut ieri cele despre care am scris mai sus, adică despre rostul omului din satul românesc. Om stăpân pe pământul și pe munca lui! Legat de glie!

Sfântul rost, care a ținut țara doldora de oameni, veac peste veac! Cât în lume e pace și liniște, se știe că e bine pentru oricine. Așa trebuie, să fie bine pentru toată lumea care trăiește sub același soare, același Cer, același Dumnezeu! Când cinstea și colaborarea își pierd din valoare și le iau locul forța, ura și modul de acaparare, se naște lupta între oameni, sau și mai grav, între popoare, între state, între țărișoare! Astfel, după Primul Război Mondial nu a trecut mult și a izbucnit cel de al Doilea Război Mondial. Țările care aveau interese de acaparare cu japca a teritoriilor și bogățiilor altor țări, au trecut la punerea în executare a planurilor meschine de a lua cu forța ce vor. Și tot cu forța au fost atrase în luptă și țărișoare mai mici, cărora li s-a luat dreptul de a spune nu.

Li s-a impus alăturarea la una dintre puteri. Viclenia, dorința de putere și de supunere a unor conducători de state, nu cunoaște limite. Astfel, după încheierea războiului, România și-a câpătat stăpâni, fără să aibă dreptul de a spune ce dorește ca popor. Ba, și mai mult, a devenit supusă și datoare fără motive, unor țări mari. Regimul stalinist, s-a instalat numaidecât în România, cu forța și cruzime, folosindu-se de toate bunurile cu care românii își duseseră traiul de-a lungul timpului. Ce e drept, nu fără oarecare probleme își duseseră traiul și mai înainte, fiindcă de boala lăcomiei sufereau și alte popoare vecine, care priveau cu jind peste hotare.

Pe de altă parte, conform proverbului: Pădure fără uscături nu există, trădătorii de neam și de țară s-au dovedit a fi destoinici în defectele lor și au trecut la treabă. Comunismul a fost cea mai gravă boală a omenirii! În foarte scurt timp după instaurarea cu forța, a urmat Naționalizarea prin confiscarea bunurilor de orice fel dintr-o gospodărie și trecerea de la economia de tip capitalist la economia de tip centralizat. Astfel, România, dintr-o țară cu un mod de trai echilibrat, încărcat de tradiție sau poate că ar trebui să spun: cu un trai de oameni normali, omenoși, primitivi, muncitori și iubitori de glie, unde predomina agricultura și ceșterea vitelor, a devenit o țară fără perspectivă, cu oameni săraci, supuși și cu frică pentru viața lor și a celor din familie.

Manualele școlare au fost modificate chiar în plin an de învățământ, culminând cu lauda adusă rușilor și comunismului prin lozinci: Stalin și poporul rus, libertate ne-au adus!. Fotografia cu chipul lui Stalin (Iosif Visarionovici Stalin), conducătorul URSS, ocupa întreaga pagină de la începutul fiecărei cărți de școală. Atâta iubire și prețuire i se acorda, încât unii dintre oameni și-au botezat copiii cu numele Stalin.

Cei înfocați după comunismul abia instalat, puneau numele lui Stalin și la animale. În special la câini, deoarece alte animale domestice nu mai existau prin gospodării. Fuseseră luate cu forța, pe motiv de „cotă la stat”. Rămași săraci lipiți, fără pământ și fără tot ce aveau în case și prin

O palmă de Pământ

gospodărie, de la căruță și vite, până la plug și grapă, de la scurteică până la suveică, oamenii din localitățile rurale, în special bărbații au luat drumul pribegiei, prin țară, să câștige o bucată de pâine pentru ei și familiile lor. Acela a fost adevăratul moment al începutului pustiirii satelor în țara

noastră - România.

Pe o perioadă foarte scurtă, ani care ar putea fi numărați pe degetele de la o mână, generații de copii au plecat la oraș, la școli, mai ales profesionale, cu cheltuiala statului, să învețe meserii. După absolvire au rămas în orașe, așa cum era normal, să lucreze în industrie, unde puteau să se folosească de meseriile pe care leau învățat. Timp de câteva decenii, comuniștii fiind instalați la conducerea țării, i-au schimbat României până și denumirea, de mai multe ori, de parcă ar fi vrut să i se piardă numele. Din Principatele Unite Române, cum era denumită în 1862, și apoi, din România, cum fusese statuată în 1866, prin articolul 1 din Constituție, numele țării a devenit, în 1947, Republica Populară Română (RPR). În 1953, în urma reformei ortografice, numele țării a suferit o modificare la una din litere, un moft oarecare, al cuiva de la conducere, care nu-și cunoștea atribuțiile: â din a a fost înlocuit cu î din i. Rezultatul a fost: Republica Populară Romînă (RPR). În 1965, s-a revenit la scrierea cu â din a, rezultând, iarăși: Republica Populară Română (RPR)

În 1965, numele i-a fost schimbat în Republica Socialistă România (RSR); După Revoluția din Decembrie 1989, numele țării a devenit România; În 1991, țara rămâne cu numele România (RO), conform Constituției. Mai sunt și azi persoane, care, ca și altădată, neavând preocupări importante pentru țara sa, fiind totuși la conducere, ar vrea să schimbe numele României în Dacia. După Revoluția din Decembrie 1989, izbucnită în România, luptele pentru putere nu s-au oprit nicio clipă, chiar dacă au trecut 35 de ani de atunci.

Atât

lupte externe, cât și lupte interne. De câțiva timp, la nivel de glob pământesc se vorbește de cel de al Treilea Război Mondial. Unele țări nu mai au loc și avuții pe teritoriile lor și vor să se extindă. Cum? Cotropind, supunând, distrugând ce au construit alții, decimând populații prin diverse metode. Un exemplu, care probabil nici nu a luat sfârșit, este Covid - 19, microbul misterios ce a cuprins, în scurt timp, toată suprafața Pământului, cauzând moartea multor persoane. Lupta pentru putere se dă cu arme din cele mai performante, prin aer, pe apă și pe uscat. Bombele sunt folosite la ordinea zilei, fără număr.

Se bombardează obiective de la distanțe enorme: zeci, sute sau mii de kilometri, în multe cazuri dintr-o țară în altă țară ș.a.m.d. Se tatonează pe stabilirea unei puteri mondiale, pentru obținerea păcii în lume. Până atunci, însă, vor avea loc multe lupte pentru pace. Există multă distrugere pe suprafața pământului, multă distrugere în ape, precum și în aer, distrugerea climei ajungând la performanțe de neimaginat. Fiecare conducător de stat ar vrea să fie stăpânul întregului Pământ, considerându-se, astfel, cel mai puternic. Și, totuși, frica, spaima de moarte, nu părăsește pe nimeni, indiferent cum se numește și al cărei țări e stăpân. Iar pentru aceasta, buncărele construite pe sub pământ s-au înmulțit și s-au sofisticat în tehnologie și confort.

Fuga de moarte e grija oricărui muritor, indiferent ce bogății ar deține. Iar frica cea mai mare este execuția de către semenii. De Dumnezeu nu mai are nimeni timp să-și aducă aminte, nici acela care se crede cel mai puternic om de pe pământ. Fiindcă Dumnezeu nu dă cu parul, dar nici cu banul nu lucrează, ca să-și poată cumpăra cineva veșnicia. De Dumnezeu nu se poate ascunde nimeni. El vede tot, știe tot. Buncărele sunt ascunzișuri pentru oameni, tot de frica oamenilor. Plată și răsplată, pe pământ! Poate, în timpul somnului, oamenilor făcători de rele le este frică și de Fiul Omului și al Lui Dumnezeu care plânge păcatele Lumii! Suspinul Ceresc cutremură munții.

Citate din Biblie, Noul Testament: Apocalipsa. Cap. 6. Desfacerea celor dintâi șase peceti. Împărații și domnii lumii se ascund în peșteri și în crăpăturile stâncilor, v. 14, 15, 16, 17):

..Și m-am uitat când a deschis pecetea a șasea și s-a făcut cutremur mare, soarele s-a făcut negru ca un sac de păr și luna întreagă s-a făcut ca sângele; Iar cerul s-a dat în lături, ca o carte de piele pe care o faci sul și toți munții și toate insulele s-au mișcat din toate locurile lor; Și împărații

pământului și domnii și căpeteniile oștilor și bogații și cei puternici și toți robii și toți slobozii s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților; Strigând munților și stâncilor: Cădeți peste noi și ne ascundeți pe noi de fața Celui ce șade pe tron. Și de mânia Mielului; Că a venit ziua cea mare a mâniei lor, și cine are putere ca să stea pe loc?

Ioana Stuparu

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*